

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 471/2014
21.05.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Предрага Глигоријевића, Веска Крстајића, Биљане Синановић и Бате Цветковића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Зорицом Стојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног А.Ш., због кривичног дела тешка крађа у саизвршилаштву из члана 204. став 1. тачка 1. у вези са чланом 33. КЗ и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног А.Ш., адв. В.Ј-Ђ., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Суботици 2К 2996/10 од 02.09.2011. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 3354/13 од 13.02.2014. године, у седници већа одржаној дана 21.05.2014. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног А.Ш., адв. В.Ј-Ђ., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Суботици 2К 2996/10 од 02.09.2011. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 3354/13 од 13.02.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Суботици 2К 2996/10 од 02.09.2011. године окривљени Т.Г., А.Ш. и Ш.С. оглашени су кривим због кривичног дела тешка крађа у саизвршилаштву из члана 204. став 1. тачка 1. у вези са чланом 33. КЗ, а окривљени Т.Г. и за једно продужено кривично дело ситна крађа из члана 210. став 1. у вези са чланом 61. став 1. Кривичног законика, па је суд окривљеном Т.Г. пошто му је претходно утврдио за кривично дело тешке крађе из члана 204. став 1. тачка 1. у вези са чланом 33. КЗ казну затвора у трајању од једне године, а за кривично дело ситна крађа у продужењу из члана 210. став 1. у вези са чланом 61. КЗ казну затвора у трајању од четири месеца, изрекао условну осуду и утврдио јединствену казну затвора у трајању од једне године и два месеца и истовремено одлучио да се она неће извршити ако окривљени у року од три године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело, док је окривљенима А.Ш. и Ш.С. изрекао условне осуде тако што им је утврдио казне затвора у трајању од по

једне године и истовремено одредио да се оне неће извршити ако окривљени у року од три године од дана правноснажности пресуде не изврше ново кривично дело.

Истом пресудом окривљени су обавезани да суду плате трошкове кривичног поступка сваки понаособ у новчаним износима ближе наведеним у изреци првостепене пресуде, а све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења. Такође су окривљени обавезани да оштећеном Л.И. на име нужних трошкова и награде његовог пуномоћника исплате износ од по 8.333,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења, док је оштећени И.Л. ради остваривања имовинско-правног захтева упућен на парниду.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 3354/13 од 13.02.2014. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног А.Ш., а пресуда Основног суда у Суботици 2К 2996/10 од 02.09.2011. године, потврђена.

Против правноснажних пресуда Основног суда у Суботици 2К 2996/10 од 02.09.2011. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 3354/13 од 13.02.2014. године захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног А.Ш., адвокат В.Ј-Ђ., због повреде закона (члан 485. став 1. ЗКП-а) и то конкретно због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП-а, са предлогом да Врховни касациони суд укине и првостепену и другостепену пресуду.

Разматрајући захтев за заштиту законитости, на седници већа одржаној сходно одредбама члана 486. и 487. ЗКП-а, Врховни касациони суд је нашао да је захтев изјављен од овлашћеног лица, благовремен и дозвољен.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости у смислу члана 488. став 1. ЗКП-а доставио јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа, о којој није обавештавао јавног тужиоца и браниоца окривљеног, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке. На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног А.Ш., адв. В.Ј-Ђ. је неоснован.

Одредбом члана 604. ЗКП-а прописано је да се законитост радњи предузетих пре почетка примене овог Законика оцењује по одредбама Законика о кривичном поступку („Службени лист СРЈ“, бр. 70/01 и 68/02 и „Службени гласник РС“, бр. 58/04, 85/05 - др; закон, 115/05, 49/07, 122/08, 20/09. др; закон, 72/09 и 76/10).

У захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног А.Ш., адв. В.Ј-Ђ. указује на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП-а, наводима да је

правноснажна пресуда заснована на доказу на коме се по одредбама Законика о кривичном поступку не може заснивати и то на записнику о саслушању окривљеног А.Ш. пред истражним судијом од 03.06.2010. године, који по ставу браниоца није прибављен у складу са одредбама Законика о кривичном поступку.

Наиме, окривљени А.Ш. је свој исказ пред истражним судијом дао без присуства браниоца, а ради се о лицу са завршених пет разреда основне школе, који као такав није био у стању да се сам успешно брани, јер у супротном сигурно не би признао извршење кривичног дела које му се ставља на терет и на тај начин погоршао свој положај у кривичном поступку.

Бранилац окривљеног у захтеву посебно истиче да је окривљени А.Ш. раније дана 30.01.2009. године поводом истог догађаја саслушан и то као сведок, којом приликом је такође признао извршење кривичног дела. Искази окривљеног А.Ш. дати на записницима дана 30.01.2009. године и 03.06.2010. године су потпуно идентични.

С тога је по ставу браниоца записник о саслушању А.Ш. као сведока од 30.01.2009. године морао бити издвојен из списка предмета а окривљени обавештен од стране суда да се записник од 30.01.2009. године издваја из списка, а затим поучи да се исти неће користити као доказ, те да се након тога позове да изнесе своју одбрану, ако то жели. У конкретном случају раније дат исказ (30.01.2009. године) утицао је на окривљеног да изабере погрешан начин одбране, тј. призна извршење кривичног дела.

Изнете наводе браниоца окривљеног А.Ш., Врховни касациони суд оцењује неоснованим. Наиме, сама чињеница да је окривљени А.Ш. лице са завршених пет разреда основне школе, не значи да исти није био у стању да одлучи како и на који начин ће изнети своју одбрану.

Осим тога, правноснажна пресуда није заснована једино и искључиво на исказу овог окривљеног већ и на осталим доказима ближе наведеним у образложењу правноснажне пресуде.

Сама чињеница да записник о саслушању сведока А.Ш. од 30.01.2009. године није издвојен из списка предмета, по оцени Врховног касационог суда може представљати релативно битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 3. ЗКП, а што није разлог за подношење захтева за заштиту законитости.

Такође су неоснована указивања у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, да се окривљени А.Ш. иако упозорен од стране истражног судије дана 03.06.2010. године није изричито одрекао свог права да одбрану припреми и изнесе у присуству браниоца односно да ангажује браниоца, као и да његова изјава о томе није забележена у записнику о саслушању.

Ово с`тога што из списка предмета - записника о саслушању осумњиченог А.Ш. од 03.06.2010. године произилази да је осумњичени А.Ш. након што је од стране суда упозорен „да има право да ангажује браниоца, да исти може присуствовати његовом саслушању, да има право да неометано општи са истим, да није дужан да изнесе своју одбрану и одговара на постављена питања уколико би себе или лица из члана 98. став 1. ЗКП-а изложио кривичном гоњењу“ одлучио да „одбрану жели изнети без браниоца“.

Како је бранилац окривљеног на исте повреде одредаба кривичног поступка указивао и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а Апелациони суд у Новом Саду, као другостепени суд ове жалбене наводе оценио неоснованим и у образложењу пресуде Кж1 3354/13 од 13.02.2014. године, на странама 2 и 3 дао јасне разлоге, то Врховни касациони суд исте у смислу члана 491. став 2. ЗКП-а у свему прихвата као правилне и на исте упућује.

Са изнетих разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци пресуде, на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП-а.

**Записничар-саветник,
Зорица Стојковић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Невенка Важић, с.р.**